

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Αγαπητέ μου Δημόνικε,

στήν τελευταία μας συνάντηση, ἄν θυμᾶμαι καλά, εἶχες φέρει καί πάλι τό ζήτημα τοῦ θαύματος στή συζήτησή μας ἀλλά ἡ προχωρημένη ὥρα μέσα στή νύχτα δέν μᾶς εἶχε ἐπιτρέψει νά πλησιάσουμε τό θέμα, καθώς ἄλλωστε, ὅλοι οἱ συμμαθητές μας ἔνοιωθαν ἤδη ἀρκετά κουρασμένοι. Σκέφτομαι τώρα πῶς νά ξεκινήσουμε μιά τέτοια συζήτηση γιά μιά τόσο λεπτή καί μυστηριώδη πλευρά τῆς δομῆς καί λειτουργίας τοῦ κόσμου πού, σέ σπάνιες περιπτώσεις, μᾶς ἀποκαλύπτει ἄλλες, ἄγνωστες, ἐκθαμβωτικές ἐκδοχές του.

Πολλοί σκεπτικιστές διατύπωσαν συχνά τήν ἄποψη πῶς μέσα σ' αὐτή τήν τέλεια καί ἄψογη ρύθμιση τοῦ Σύμπαντος μέ τούς ἀμετακίνητους Νόμους καί τίς ἀναλλοίωτες Ἀρχές του δέν χωράει τίποτα ἔκτακτο, τίποτα μυστηριώδες. Ὑπάρχουν, ἀντίθετα, ἄλλοι πού ἀναζητοῦν νά στηρίξουν τήν ἀδυναμία τους, τήν ἀπιστία, τήν ὀλιγάρχεια, ἴσως, τῆς ἀντίληψής τους σέ πράγματα καί φαινόμενα ὑπερβατικά καί δυσερμήνευτα. Ἐτσι ἀνακαλύπτουν ἢ ἐφευρίσκουν «θαύματα» παντοῦ. Ἄν ὁ Ἰησοῦς ὑποχρεώθηκε ἀπό τίς περιστάσεις νά στηρίξει τήν Διδασκαλία Του μέ θαύματα, ὑποθέτω πῶς γι' αὐτό τό ἔκανε. Ἡ πίστη στήν Ἀλήθεια ἦταν καί εἶναι τό μέγιστο ζητούμενο πάντα καί στήριγμα πιό ἀσφαλές ἀπό τό θαῦμα δέν ὑπάρχει στήν πάντα ἐτοιμόρροπη πίστη μας. Ὅμως, καλό μου παιδί, λησμονοῦμε ὅλοι πῶς ὁ κόσμος πού ἀντιλαμβανόμαστε τόσο μέ τίς αἰσθήσεις μας ὅσο καί μέ τή σκέψη ἢ τά ἔνστικτά μας ἤ, ἔστω, τή διαίσθηση ἢ καί τήν ἔμπνευση ἀκόμη δέν εἶναι παρὰ ἓνα μόριο στήν ἀπεραντοσύνη τοῦ νοητοῦ καί τοῦ ἀχώρητου Σύμπαντος. Λησμονοῦμε ἀκόμη τά ἐπίπεδά τῆς συνειδήσεως πού ξεδιπλώνονται ἀπό τά κατώτερα δικά μας ἐπίπεδα πρὸς ἄλλα ἀνώτερα καί ἀνώτατα ὡς τήν κορύφωση τῆς Ἀνώτατης Ὑπαρξης. Καί πῶς ὅλοι αὐτοί οἱ Νόμοι καί οἱ Ἀρχές μποροῦν, ἄν ἀπαιτηθεῖ, νά παραμερισθοῦν ἀπό μιά νόηση ὑπερβατική, ἀπό μιά δύναμη ἀσύλληπτη καί ἀπερίγραπτη κάθε στιγμή. Μιά παρόμοια δυνατότητα ἀνάπτυξης καί αἰφνιδιασμοῦ καθώς εἶναι ἀπρόσιτη μέ τά δικά μας νοητικά μέτρα, μέ τή δική μας αἰσθηματική δεκτικότητα εἶναι, θά ἔλεγα, τό θαῦμα.

Μοιάζει ἀληθινά περίεργο τό γεγονός ὅτι ζοῦμε αὐτά τά θαύματα ὅλη τήν ὥρα χωρίς νά τό καταλαβαίνουμε μόνο καί μόνο ἐπειδή τά θεωροῦμε φυσικά, δικαιολογημένα, καθημερινά, χαρισμένα καί, βέβαια, σκανδαλωδῶς ἀγνοημένα. Ποιός ἀπό μᾶς σηκώνει πλέον τά μάτια του στόν ἑναστρο οὐρανό; ποιός μετέχει στό θαῦμα τοῦ ἀνθρώπινου σώματος; ποιός ἀπό μᾶς διανοήθηκε ποτέ τό θαῦμα τῆς μετατροπῆς τῶν τροφῶν μας σέ αἷμα, σάρκες καί σπέρμα; ποιός σκέφτηκε τό θαῦμα τῆς

ἐπικοινωνίας ανάμεσα στους ανθρώπους πού, χρησιμοποιώντας 24 μόνο γράμματα, φτιάχνουν συλλαβές, λέξεις, προτάσεις, μεταφέρουν και μεταδίδουν άκαριαία τήν σκέψη τους ό ένας στόν άλλο μέ τόν κώδικα τής γλώσσας; ποιός συλλαμβάνει αυτό τό θαῦμα; γιατί ἐπιμένουμε πάντοτε στό ὑπερβατικό φαινόμενο, προσδοκώντας τόν αἰφνιδιασμό πού θά φέρει στόν κοιμισμένο νοῦ μας, στό ναρκωμένο μας αἶσθημα;

Ίσως εἶναι χρήσιμο, ἀγαπητέ μου Δημόνικε, νά ἀντιληφθοῦμε ἐπιτέλους πώς τό προσδοκώμενο θαῦμα γιά ὅλους μας δέν πρόκειται νά ἔρθει ἀπό ἔξω, ἀφοῦ μέχρι τώρα δέν εἴμαστε σέ θέση νά κατανοήσουμε κάτι ἀπλό: ὅτι ὁλόκληρο τό Σύμπαν, ἐμεῖς οἱ ἴδιοι πού τό παρακολουθοῦμε, τό βιώνουμε, δέν εἴμαστε παρά μέρος αὐτοῦ τοῦ θαύματος. Ίσως, μάλιστα, τό Μέγα Θαῦμα τοῦ Δημιουργοῦ. Διαφορετικά, θά συνεχίζουμε καί θά διαιωρίζουμε ἀκατάπαυστα αὐτή τήν πλάνη τής προσδοκίας.

Ο Θεός δέν πρόκειται ποτέ νά μᾶς δεῖξει «ἀπό ἔξω» αὐτό τό θαῦμα. Ἡ ἀλλαγή πού πρέπει νά προσδοκᾶμε πρέπει νά συμβεῖ ἐσωτερικά, στό πεδίο τοῦ νοῦ. Δέν εἴμαστε ἔτοιμοι νά δοῦμε, δέν εἴμαστε ἔτοιμοι νά ἀκούσουμε, δέν εἴμαστε ἔτοιμοι νά κατανοήσουμε τόν Ὑπέρτατο Νόμο πού διέπει καί καθορίζει τή δράση, τίς μεταβολές, τούς μετασχηματισμούς τής Δημιουργίας, ὀδηγώντας τό Σχέδιο τοῦ Θεοῦ στήν τελειώσή του. Δέν εἴμαστε ἔτοιμοι. Ὅταν θά εἴμαστε, τότε, ἴσως, στήν ἐμπειρία μας θά λάμψει τό θαῦμα. Ἀπό τήν φύση μας εἴμαστε ὅλοι ἄξιοι γιά νά «δούμε» τόν Θεό. Ἀλλά γινόμαστε ἀνάξιοι ἐξαιτίας τής «πτώσης» μας. Ο Θεός, ὅμως, εἶναι γιά ὅλους. Ἄξιους καί ἀνάξιους. Κρύβεται ἀπό ἐκείνους πού Τόν ἀγνοοῦν. Καί γίνεται φανερός σέ ὅσους εἶναι ἔτοιμοι.

Πότε, ὅμως, θά εἴμαστε σ' ἀλήθεια ἔτοιμοι; ὅταν ἀντιληφθοῦμε τό μάταιο ὅλων αὐτῶν τῶν μεταβαλλόμενων πραγμάτων, ὅταν κατανοήσουμε πώς τά πράγματα εἶμαι ἐγώ, πώς ὅλα γύρω μου εἶναι προβολές τής δικῆς μου νοητικῆς κατάστασης. Ίσως αὐτή ἡ κατανόηση ἀργήσει νά φανερωθεῖ. Ἀλλά ἡ φανέρωση τής θείας σοφίας δέν εἶναι κάτι πού θά μᾶς δοθεῖ μέ σύμβαση μέ τόν Δημιουργό. Ἄν νοιώθουμε πώς ἡ κατανόηση ἀργεῖ ἄς ἀφήσουμε τά «ἔργα τοῦ Θεοῦ» στό Θεό κι ἄς ἐστιᾶσουμε τή δράση, τή σκέψη, τό αἶσθημα πού μᾶς ἐμπιστεύθηκε στά «ἔργα τῶν ἀνθρώπων». Ἔτσι ἀποδίδουμε «τά τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι» καί «τά τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ». Καί στό βαθμό πού μέ τή θεία χάρη κατανοοῦμε – αὐτό, ἔστω, πού κατανοοῦμε – τό λίγο, τό ἐλάχιστο, ἄς ἐναποθέτουμε τό ἀναμενόμενο σ' Ἐκεῖνον πού τό διαχειρίζεται χωρίς παράπονο, χωρίς ἐπίκριση, μέ ἀταλάντευτη πίστη καί ἐγκαρτέρηση. Σ' ἐμᾶς ἀνήκει τό προνόμιο τής ἐργασίας. Ο μισθός βρίσκεται στή διαχείριση τοῦ Μεγάλου Ἐργοδότη μας. Ἐργασία στό αἶσθημα μέ ἀνοιγμα τής καρδιάς σέ ὁλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα, δίχως διακρίσεις, δίχως προσδοκία ἀνταπόδοσης, δίχως ἐκπτώσεις. Ἐργασία στόν νοῦ μέ προσοχή, μέ σκέψεις ἀγαθές καί, ταυτόχρονα, ἀδιάκοπη προστασία τής ἔμφυτης εἰρήνης του. Ἀποφυγή τής ἐπίκρισης, νηφαλιότητα, διαρκῆς ἐργήγορη

καί, κυρίως, έτοιμότητα για νά δεχτεί ότιδήποτε, όποτεδήποτε, απ' όπουδήποτε. Καί, τέλος, εργασία στον τομέα της δράσης μέ ακρίβεια και συνέπεια χωρίς διεκδίκηση επαινών ή άμοιβής. Έργασία, μ' έναν λόγο, για την προαγωγή της Δημιουργίας προς την τελείωσή της.

Λοιπόν, αγαπητέ μου Δημόνικε, άς μή προκαλούμε τό θαῦμα, άς μή τό προσδοκᾶμε· δέν μᾶς άφορᾶ. Θαῦμα είναι αυτό τό μοναδικό τριαντάφυλλο πού φωτίζει τίς ὠρες μου επάνω στό γραφεῖο μου μέ τή γαλήνη και την όμορφιά του. Θαῦμα είναι τό σπουργίτι πάνω στά κάγκελα πού κρατάει στό ράμφος του ένα τζιτζίκι, πού άκόμη τραγουδάει. Θαῦμα είναι ή άφοσίωση και ή σεβασμός πού μου δείχνετε. Θαῦμα είναι άκόμη ή φροντίδα και ή αγάπη πού σᾶς ανταποδίδω. Είναι ή κατάδυσή μας στά άπύθμενα βάθη της Γνώσεως. Η μύηση μας στον μυστηριακό κόσμο της Αγάπης. Η μέθεξή μας στην γαλήνια χαρά της Έργασίας. Ο άμύθητος πλούτος των ιδεών πού μᾶς παρέχει ή Δημιουργός. Ο άστέρειος ὠκεανός των συγκινήσεων μας. Θαῦμα είναι ή κρίση, ή έμπνευση, ή μνήμη, ή μεταμόρφωση του κόσμου, ή Νόμος και ή Αρχές πού τον έπλασαν και πού τον συντηροῦν, πού ανοίγουν τίς πύλες για τό Μέγα Μυστήριο. Έπειδή τό θαῦμα βρίσκεται βαθειά στην Αιτία του Κόσμου. Γι' αυτό θαῦμα είναι ή ολόκληρη ή Δημιουργία. Είναι ή έλπίδα μέσα μας πού πεθαίνει τελευταία. Θαῦμα είναι ή άντοχή μας στην οδύνη και τον ὄλεθρο. Θαῦμα είναι τό πρωινό μας ξύπνημα από τον θάνατο της νύχτας. Θαῦμα είναι ή μοναδικότητά μας μέσα στην ολότητα. Η πληρότητά μας μέσα στην μοναδικότητα του Σύμπαντος. Θαῦμα είναι ή δύναμη της σκέψεως. Η άπεραντοσύνη της αγάπης. Η τελειότητα της προσευχῆς. Θαῦμα είσαστε εσεῖς, είμαι εγώ, είναι τό κάθε τι πού υπάρχει μπροστά μας. Είναι ή επικοινωνία μας μέ τά πράγματα, τίς ιδέες, τά φαινόμενα. Είναι ή δύναμη της αγάπης του Δημιουργού πού άρδεύει την οντότητά μας, έμένα, εσᾶς, τό Σύμπαν ολόκληρο. Τί άλλο μπορεί νά πηγάσει, λοιπόν, από μέσα μας τώρα εκτός από μιά πελώρια ευχαριστία για τον Θεό;

Ο Θεός μαζί σου